

De bandera el mestissatge

“Estic encantat quan la gent no sap com etiquetar-me. Això em deixa sempre les portes obertes”, diu Pep Llopis (Llíria, Camp de Túria, 1945). I de fet ho ha aconseguit: en les seues composicions barreja la música repetitiva, la new age, la contemporània i la tradicional valenciana.

És difícil definir la seua música?
—Ni és difícil ni és fàcil. És difícil ja que el músic la pensa per a diferents finalitats. Però la música és un vehicle de comunicació que obre unes portes molt més complexes que l'oralitat; es mou en paràmetres molt més sensitius i orgànics.

—Quina és la seua finalitat com a músic?

—Si bé una gran part de la meua obra són peces autònomes, també hi ha molta música aplicada a l'escena, al cinema, a la televisió i altres mitjans, ja que hi estic especialitzat.

—Abans, ha estat un músic clàssic?

—Independentment de la meua formació no he estat mai un músic clàssic *ad hoc* i he buscat altres coses. He viscut molt el rock i el pop, la música ètnica i ja al meu primer treball autònom sempre he barrejat diferents llenguatges. La meua música sempre ha contingut ele-

ments de música d'arrels, ètnica i tradicional. Tots elements minimalistes.

—De fet, alguna vegada l'han definit com a músic minimalista.

—En alguns moments he estat molt absorbit per aquesta estètica. Ara, realment, només me'n queden un retalls però que hi ajuden. També he recorregut a tècniques de composició contemporània i a altres de clàssiques... tot un seguit d'elements per al resultat desitjat.

—Podria compondre sense els sons de la Mediterrània?

—Em sent molt mediterrani i fins i tot en les composicions en què no buscava aquesta aroma m'han catalogat d'això. Possiblement és una component que porte inherent per la vehemència, la passió... Però allò que més podem agrair els habitants de la vora de la mar més vella és ser dipositaris d'aquesta herència i solatge cultural de tants segles, sons i poesies.

—És a dir, és inevitable?

—També he buscat en molts moments estar a prop, en concret, de la música tradicional valenciana. Però no he intentat fer-ne una versió sinó acostar-me a les arrels, esgarrapar en les formes i veure com són fetes.

—Recorda el treball d'Al Tall. Hi ha punts de connexió?

—Al Tall ha investigat d'una manera més directa i el seu objectiu ha estat llegir la música tradicional i convertir-la en popular. Acostar les fonts tradicionals a la gent d'una manera fantàstica i meritòria. El seu és un treball impagable. Però jo no busque acostar al públic el coneixement del folklore sinó anar més enllà i trobar elements que connecten la contemporaneïtat, quant a actualitat, amb el nostre passat i la nostra història.

—Li molesta l'etiqueta de chill out a la seua música?

—Mai he fet new age, però em posaren aquesta etiqueta una temporada, tot i que he fet alguna cosa que es pot interpretar així. No busque tampoc el chill out, però sí la interrelació entre les músiques. El que m'interessa és aconseguir un llenguatge propi i tenir llibertat per triar el camp que m'apetesca en cada moment.

—La banda sonora de l'últim treball d'Ananda Dansa, *Alma*, reuneix la filosofia de la seua música?

—Evidentment. *Alma* és un treball molt específic, però tinc altres exemples radicalment oposats que també ho fan com, per exemple, *Basta de dansa* (1995). Per això, *Alma* té canvis molt radicals. També perquè he pogut treballar amb antics col·laboradors i amb tots a l'hora, com ara, Perico Sambeat, José Luis Galiana, J. Salvador “Chapi”...

—L'Aula d'Altres Músiques també s'ha fet a mida del seu director?

—Supose que sí. No és un festival monogràfic ni de música ètnica, ni de jazz ni de improvisació. Hi caben moltes propostes tan interessants com el concert de músiques afganes de Daud Khan com la recuperació de peces de l'edat mitjana d'Eduardo Paniagua de l'any passat. Però el festival és, en una paraula, el mestissatge i la barreja de gèneres que donen nous resultats i noves experiències sonores. És evident que ningú pot estar aliè a tota una sèrie d'influències i accedir a tota aquesta informació musical.

Paula Reig